

всѣка чута за първи път пѣсенъ отъ по-голѣмото си братче, Трайчо. На шестъ-годишната си възраст той има вече хубавъ, приятенъ и силенъ гласъ.

Отъ три мѣсеца е прилѣженъ ученикъ на младия композиторъ и ръководител на дѣтската музикална китка «Родни звуци», Георги Атанасовъ. Въ скоро врѣме Асѣнчо усвоява съ свойствената за таланта му леснина елементарни познания по пѣние и на 30 ноември т. г. въ театъръ «Одеонъ» даде първия си голѣмъ концертъ. Той изпѣ 12 пѣсни акомпаниранъ на пиано. И той пѣ съ изумително разбиране и чувство: пѣе ли тъжно — той тжгува, пѣе ли весело — той става подвиженъ, радостенъ и засмѣнъ!

На сцената се държи свободно, като голѣмъ артистъ.

А малкиятъ Асѣнчо е истински артистъ по душа и чувство.

И той ще бжде гордостъ за България.

София, декември, 1919 г.

Ст. Братовановъ.

Пѣй, Асѣнчо, пѣй!

На малкия пѣвецъ

Асѣнчо Христовъ.

Твоята пѣсенъ
Ободрява, —
Сѣкашъ слънце грѣй,

Грижи, скърби
Разпилява, —
Пѣй, Асѣнчо, пѣй!

Съ пѣсенъ стари
Подмладявашъ —
Тѣхъ ги радостъ грѣй.

А пъкъ млади
Подлудявашъ, —
Пѣй, Асѣнчо, пѣй!

Всѣки слуша
Те унесенъ,
Трепне и нѣмѣй,
Бодъръ духъ е
Твоята пѣсенъ, —
Пѣй, Асѣнчо, пѣй!

Ти си наша
Гордостъ, слава, —
Утро що свѣтлѣй,
Нека здраве
Богъ ти дава, —
Пѣй, Асѣнчо, пѣй!

София, 14 декември, 1919 г.

Ст. Братовановъ.